

Comandante Che Guevara B. Παπακωνσταντίνου

Σαν σήμερα το 2018, ξεκινήσαμε να βάζουμε τραγούδια στο site μας και συγκεκριμένα στο κομμάτι του με τίτλο το τραγούδι της ημέρας. Όταν ξεκινήσαμε το μόνο κριτήριο που βάλαμε για το τραγούδι της ημέρας ήταν το πολύ πολύ απλό, να είναι το αγαπημένο μας.

Στην πορεία όμως σκεφτήκαμε ότι ναι μεν θα μας αρέσει το οποιοδήποτε τραγούδι, αλλά καλό θα ήταν να τιμά ή να θυμίζει την προσφορά του δημιουργού του ή και να προσπαθεί να θυμίζει ένα μεγάλο γεγονός που συναίβει την ίδια μέρα στα παλαιότερα χρόνια.

Αλλάζουμε λοιπόν σήμερα το τραγούδι (το πρώτο τραγούδι που βγάλαμε στο site) προς χάρην ενός μεγάλου επαναστάτη, που όλοι μας είτε συμφωνούμε στην ιδεολογία του είτε όχι, αναγνωρίζουμε τον αγώνα του και την αφοσίωση του σε αυτόν.

Ο **Ερνέστο Γκεβάρα** (*Ernesto Guevara* , Ροσάριο, Αργεντινή, 14 Ιουνίου 1928 – Λα Ιγκέρα, Βολιβία, 9 Οκτωβρίου 1967), γνωστός ως **Τσε Γκεβάρα** ή απλά **Τσε**, ήταν Αργεντινός γιατρός, κομμουνιστής Μαρξιστής-Λενινιστής επαναστάτης, ένας από τους αρχηγούς των ανταρτών στην Κούβα και πολιτικός. Συμμετείχε στο κίνημα της 26ης Ιουλίου που πέτυχε την ανατροπή του δικτατορικού καθεστώτος του Φουλχένσιο Μπατίστα στην Κούβα, αρχικά προσφέροντας τις ιατρικές γνώσεις του και αργότερα ως διοικητής των ανταρτών, ενώ υπήρξε μέλος της επαναστατικής κουβανικής κυβέρνησης προωθώντας ριζικές μεταρρυθμίσεις. Το 1965, πιστός στη νίκη της επανάστασης στην Κούβα, έφυγε με στόχο την οργάνωση νέων επαναστατικών κινήματων στο Κονγκό και αργότερα στη Βολιβία, όπου τραυματίστηκε, συνελήφθη και δολοφονήθηκε.

Το 1948 γράφτηκε στην ιατρική σχολή του πανεπιστημίου του Μπουένος Άιρες, όπου ολοκλήρωσε τις σπουδές του το 1953, χωρίς όμως να ακολουθήσει την κλινική πρακτική που απαιτούταν προκειμένου να είναι σε θέση να εξασκήσει το επάγγελμα του γιατρού. Στα φοιτητικά του χρόνια δραστηριοποιήθηκε στο φοιτητικό κίνημα, ήρθε σε επαφή με παράνομες αριστερές οργανώσεις, διάβαζε με πάθος Καρλ Μαρξ, Φρίντριχ Ένγκελς, Βλαντίμιρ Λένιν, Λέων Τρότσκι και Μάο Τσετούνγκ. Κατά τη διάρκεια των σπουδών του, στα τέλη του 1950, εξασφάλισε άδεια ώστε να εργαστεί ως νοσοκόμος σε εμπορικά πλοία του αργεντινού στόλου. Τους επόμενους μήνες πραγματοποίησε αρκετά ταξίδια στη νότια και κεντρική Αμερική, στη διάρκεια των οποίων έζησε από κοντά τις κοινωνικές συνθήκες στις λατινοαμερικανικές χώρες. Επηρεασμένος από τις εμπειρίες αυτές, άρχισε να ασχολείται όλο και περισσότερο με τα πολιτικά ζητήματα και τον μαρξισμό ενώ στα αρχικά του σχέδια για τη ζωή κυριαρχούσε η ανθρωπιστική, σχεδόν ιεραποστολική, διάθεση να βοηθήσει τους λαούς της Λατινικής Αμερικής, που μαστίζονταν από τη φτώχεια και τις αρρώστιες της υπανάπτυξης. Ήταν αυτή η αλτρουιστική διάθεση που οδήγησε τα βήματά του στο Περού, όπου πρόσφερε αφιλοκερδώς τις υπηρεσίες του σε τοπικό λεπροκομείο, για να ακολουθήσουν ανάλογα ταξίδια στην Κολομβία και τη Βενεζουέλα. Τα δύο βασικά του γνωρίσματα, που έβρισκαν ήρεμη διέξοδο στην ιατρική, δηλαδή η μέχρι αυτοθυσίας τάση για κοινωνική προσφορά και η αχόρταγη διάθεσή του να γνωρίσει άλλες χώρες και άλλους λαούς, άρχισαν να τον σπρώχνουν σε πιο μαχητικούς δρόμους.

Ταξίδεψε σ' όλη τη Λατινική Αμερική, όπου η πολιτική ατμόσφαιρα ήταν ηλεκτρισμένη, καθώς οι επαναστάσεις, τα πραξικοπήματα, οι γενικές απεργίες και ο ανταρτοπόλεμος βρίσκονταν διαρκώς στην ημερήσια διάταξη. Συνδέθηκε με αριστερές οργανώσεις στο Περού, τη Βολιβία, τον Ισημερινό, τον Παναμά, την Κόστα Ρίκα, τη Νικαράγουα και το Ελ Σαλβαδόρ.

Στα τέλη Σεπτεμβρίου του 1954, ο Γκεβάρα ταξίδεψε στο Μεξικό, που αποτελούσε κοινό προορισμό εξόριστων Λατινοαμερικανών. Στις αρχές Ιουλίου του 1955, ο Γκεβάρα συνάντησε για πρώτη φορά τον Φιντέλ Κάστρο, ο οποίος ήταν αρχηγός των "Μονκαντίστας" και ηγέτης της αποτυχημένης ένοπλης επίθεσης στο στρατόπεδο της Μονκάδα το 1953, και είχε καταφύγει στο Μεξικό μετά την αποφυλάκισή του, αποτέλεσμα της χάρης που του δόθηκε από τον Φουλχένσιο Μπατίστα. Την πρώτη

συνάντησή τους ακολούθησαν πολυάριθμες συναντήσεις και συζητήσεις γύρω από την πολιτική κατάσταση στη Λατινική Αμερική και το ενδεχόμενο της οργάνωσης ενός αντάρτικου αγώνα με στόχο την ανατροπή του διεφθαρμένου, φασιστικού καθεστώτος του Μπατίστα.

Μαζί, αν και στην αρχή τουλάχιστον ο Τσε ακολουθούσε τον Κάστρο περισσότερο με την ιατρική του ιδιότητα και στην συνέχεια ως διοικητής αντάρτικων μονάδων, κατάφεραν στις αρχές του 1959 να ανατρέψουν τον δικτάτορα της Κούβας, Μπατίστα και να επιβάλουν νέο πολίτευμα στην Κούβα.

Ο Τσε θα αναλάβει ηγετική θέση στην κυβέρνηση του Κάστρο αν και σε ότι αφορά την οικονομική πολιτική, ο Τσε Γκεβάρα ήταν αντίθετος στην αντιγραφή του σοβιετικού οικονομικού μοντέλου της «οικονομικής αυτοδιαχείρισης», καθώς θεωρούσε πως οι ιδιαίτερες συνθήκες της Κούβας απαιτούσαν διαφορετικές πρακτικές και υπερασπιζόταν το συγκεντρωτισμό στον τομέα της βιομηχανίας.

Όμως το 1965, ο Τσε τελικά εγκαταλείπει την Κούβα και την επανάσταση της. Το γιατί είναι ένα ερώτημα που έχει βαθιές πολιτικές προεκτάσεις και συγκεκριμένες απαντήσεις δεν έχουν δοθεί. Οι πιο ρομαντικοί οπαδοί του βολεύονται να πιστεύουν ότι οι λόγοι της φυγής του εντοπίζονται, σε δύο βασικές παραμέτρους: την επιθυμία του Γκεβάρα να μεταφέρει της επανάσταση σε όλον τον κόσμο - κάτι που αισθανόταν ως προσωπική αποστολή ζωής - αλλά και το γεγονός πως κάτι τέτοιο απαιτούσε ελευθερία κινήσεων, την οποία του εξασφάλιζε η αποδέσμευσή του από αξιώματα και κυβερνητικές θέσεις.

Το 1965 βρέθηκε στο Κογκό να οργανώνει τον επαναστατικό αγώνα, ο οποίος όμως είχε άτυχο αποτέλεσμα. Στην συνέχεια εμφανίζεται στην Βολιβία με τον ίδιο πάντα σκοπό. Τελικά μετά από αρκετές επιτυχίες συλλαμβάνεται στις 7 Οκτωβρίου του 1967 και δύο μέρες μετά δολοφονήθηκε.

Το πτώμα του Γκεβάρα μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο Σαν Χοσέ ντε Μάλτα όπου έγινε και νεκροψία, στο πρακτικό της οποίας καταγράφηκαν συνολικά εννέα πληγές που είχαν προκληθεί από σφαίρες. Σύμφωνα με τη νεκροψία, ο θάνατός του προκλήθηκε από τα τραύματα που έφερε στο θώρακα και την αιμορραγία. Το πτώμα του έπρεπε για τους στρατιωτικούς να χαθεί δίχως κανένα ίχνος και θάφτηκε κρυφά κοντά στο αεροδρόμιο, 30 χλμ. από την Λα Ιγκέρα. Νωρίτερα, στο νοσοκομείο, είχαν κοπεί τα χέρια του, τα οποία διατηρήθηκαν σε φορμόλη προκειμένου να γίνει αργότερα η οριστική αναγνώρισή του. Το πτώμα του έμεινε στον μυστικό του τάφο μέχρι που ανακαλύφθηκε στις 12 Ιουλίου 1997 στο Βαγιεγκράντε της Βολιβίας. Αφού μεταφέρθηκε στην Κούβα, κηδεύτηκε στη Σάντα Κλάρα, την πόλη που ο ίδιος είχε κατακτήσει το 1958 ανοίγοντας το δρόμο για την τελική νίκη του Κάστρο.

Υ.Γ. Το πρώτο τραγούδι που είχαμε επιλέξει ήταν το παρακάτω

Source URL:<http://2gym-evosm.thess.sch.gr/drupal7/?q=el/node/1882#comment-0>